

NASU, geenimuuntelun riemuvoitto Nelivuotias Doja viuhtoi korviaan ja käänteli päätään. Sen ltkoko olemus oli jännittänyt ja pelkäsin elikon lähtevän laukkaan koska tahansa. jaksoin. Rolfkin seiso i korvat luimussa ja karvat pystyssä. Seka-rotuinen hurtt a oli kuullut saman kuin minäkin. Jokin häiritsi metsän rauhaa ja pelotteli elukoita. Ääni ei toistunut. Harakan härhätys rikkoi lumouksen. Rolf kääntyi nostamaan kinttuaan. Kuuntelin metsää, mutta hiljaisuus kesti. Rolf säntäsi jonkin saaliin perään ja annoin sen mennä. Kylläpähän palaisi, kun saisi tarpeekseen. Mirace oy rakasti rauhaansa niin että oli aidannut valtaamansa parinkymmenen hehtaarin niemen mantereen puolelta tukevalla aidalla, joka jatkui jonkin matkaa matalikollekin, ettei kukaan kahlaamalla viitsinyt niemelle tunkeutua. Portissa oli hyvät lukot ja avaimet vain saaren asukkailla. Kannustin Dojan raviin. Tiesin ratsastuksesta sen verran, että tiesin roikkuvani satulassa vastoin kaikkia sääntöjä. Vaan eipä sillä väliä. Harrastin hommaa omaksi huvikseni, eikä tätä ratsua ikinä mihinkään kisoihin kelpuutettaisi, ei edes laillisesti kotieläimeksikään. Allani oli nimittäin hirvilehmä. Idea hirviratsastukseen syntyi, kun lueskentelin Ruotsin armeijan kokeiluita 1700 luvulla ja muistin yhtä lehtijuttua jossa hirvi veti kelkkaa. Siispä myös Doja joutui töihin. Kaislan korjuussa hirvi olikin paikallaan. Pitkäkoipinen kuraa pelkäämätön otus kahlas i kaislikossa ja sen vetämään rekeen oli hyvä heitellä rytiniput. Mönkijällä ei päässyt läheskään niin liki. Varsinainen tehtäväni oli huolehtia saaren karjakunnasta ja siitä että kaikki ruokittiin ja tehtiin tutkijain suunnitelman mukaan. Lisäksi oli huolehdittava siitä, että näytösluontoisesti esillä olevat ja eu:n kirjoissa kulkevat possut ja kanat voivat loistokkaasti tarkastajan tullessa. Virallisesti saarella kokeiltiin pihatön soveltuvuutta Suomen oloihin ja kasvatettiin kolmen sortin sikaharvinaisuuksia sekä tehtiin luvanvaraisia risteytyksiä. Apunani oli kaksi iloista veikkoa ja yksi hilpeä sisko. Ja kaikilla meillä oli suu lukossa, omista syistä, kun kaupungilla käytiin. Jeppe oli tullut jostakin, Dino kotoisin ties mistä. Annien oli kyllä paikalla syntynyt ja kaupantekijäisinä talon mukana tullut, ja niin arka ettei vieraalle sanaa sanonut. Kaupunkiin ei mimmi vapaasta tahdosta lähtenyt. Lääkäriinkin oli väkisin vietävä. Puoli tuntia sitten niemen yllä pörrännyt helikopteri seiso i paikallaan. Siis don Miro oli saapunut huvittelemaan. Don Miro teki rahatyönsä sadan kilometrin (linnuntietä) päässä erään kaupungin naistenklinikalla ja kävi ainakin kolmesti viikossa luonamme. Me apujoukot olimme jatkuvasti saarella elukoitten takia, ja myös omista syistämme. Don Miron kumppani Roger pist-äytyi harvemmin, mutta saattoi viipyä koko viikon yhteen menoon. En tiedä, mistä Roger rahansa hankki, mutta mania hänellä kuten Mirol-lakin piisasi. Ei sitä tyhjätaskuna yksityistä eläintarhaa ja tuotta-matonta sikalaa kovin pitkään voisi pyöritellä. Ja koptereilla lennellä. Lido oli herrojen assistentti ja asui saarella, mutta vietti runsaasti aikaansa myös muualla. Samoin oli Emman laita. Rogerilla oli oma hirsihuvilansa labran takana. Me muut asuimme kymmenen huonetta ja suuren salin sekä tilavan keittiön sisällään pitävässä kartanossa. Koska don Mirokin oli valinnut talon asuinsijakseen, länsipääty, merinäkölalalla, oli rakennukseen tehty myös sisäsauna, kuntosali ja hyvänlainen viihdekeskus stereoilla ja kotiteatteritarpeilla. Mukavuudet olivat myös meidän apulaisten käytössä. Siinä yksi syy, miksi viihdyttiin. Riisuin Dojalta varusteet ja päästin sen aitaansa. Huikkasin Annielle, että jakaisi heinät ja lehdekset. Tallustin varastolle, lastasin kottariin rehua, otin torven ja lähdin sika-aidalle. Pari törähd-ystä trum-petista sai vastaansa kärsäkäs kuoron. Tanskalaiset linderootit , ruskeantäpläiset kinkunaiheet asustelivat omassa hehtaarin läävässä jossa oli korsumaisia pesiä ja mutakuoppia syvimmän sikamaisuuden toteuttamiseksi. Sitä tarhaa kelpasi esitellä, ja se näytettiin kun eu- tarkastaja kävi nassuja laskemassa. Kaikki kahdeksan emakkoa sekä heidän herransa Köpis olivat puhdasrotuisia arvovyksilöitä ja tarkasti

listoissa ja geenipankin kirjoissa. Julkisesti geenipankin omaisuutta olivat myös Vienasta tuodut mustavalkeat ja rusekanvalkeat karjalaismaatiastet. Eikä seuraavan kahden tarhan kiharakarvaiset possut olleet mitään outoluomia vaan Unkarista kotoisin olevia villasikoja, yhtä vanhimmista tunnetuista roduista. Vaaleiden ja punaisten rouvien hedelmöitys hoitui keinosiemennyksellä ja ostotavaralla jostain, mustat rouvat nauttivat kaltaisensa Musti- herran suosionosoituksista. Mustin spermaa myytiin myös alan muille alan harrastajille. Musti oli kiltti karju, ei edes yrittänyt purra. Samaa ei voitu sanoa sadan metrin päässä olevista asukeista. Panssariverkkoaita oli sisäpuolelta sähköistetty, mutta sittenkin pelkäsin, koska kaverit karkaa. Kuusi villisikaemakkoa ynnä Adonis, villikarjuksikin harmillisen suuri, röhkivät ja mörisivät ruokiaan sen näköisinä, että jos vattenfal pettäisi, niin sitten juostaisiin ja lujaa. Kun niitä oli käsiteltävä, aloitettiin hommat nukutus kiväärin latauksella ja ampumaharjoituksella. Seuraava, parin hehtaarin aitaus edusti halvan siankasvatuksen pioneeriryhmää. Viittätoista risteytysmakkoa porsaineen ruokittiin vain kerran päivässä ja silloinkin hyvin niukasti. Nälkiintymistä lukuun ottamatta elikot olivat jotakuinkin normaalin näköisiä. Harmina heikko porsastuotta. Terveyttäni ajatellen viskoin jyvät kaarena aidan yli enkä edes kuvitellut meneväni tarhaan possujen tapellessa ruuanmurenista niin että rapa roiskui. Eu-trakastajan saapuessa rehut vietiin traktorilla keskelle aitaan joten virkailija näki vain tyytyväisesti tonkivia potseja kaukana kivien keskellä, eikää huomannut läskin puuttumista. Kuusiaidan takana oli konehalliksi sanottu paikka, jossa tosiasiaa röhki ja kiljui sikoja. Ne eivät olleet missään kirjoissa eikä kansissa. Eikä niistä kannattanut suuremmin edes puhua, ei ainakaan porukan ulkopuolisille sillä geenikokeilujen tulokset olivat vielä hieman epämääräisiä laadultaan. Kaikkia hallin asukkaita ruokittiin ketä mitenkään, tarkan suunnitelman mukaan. Karsinat, rehut ja mitta-astiat oli merkitty värikoodein, ettei unohduksen vaaraa ollut. Navetta toimii tehtävässään, kyyttölehmän ja kuttujen suojana ja lampaiden asuntona. Siellä oli myös pari rottaa, kolme tusinaa hiiriä ja pari rantakäärmettä sekä viisi siiliä, kolme unikekoa ja murmelipari häkeissään. Suuressa hallissa on laboratorio. Se oli yläluokan valtakuntaa, mutta sikoja sielläkin on. Me avustajat päästiin vain eteistilaan mihin jätettiin tilattu emakko siirtohäkissään ja mistä niitä takaisin noudettiin. Joskus emakot porsivat karsinoissaan, joskus emakko vietiin lapraan lasketun ajan lähestyessä. Joskus näin porsaat, joskus en. Lähdin Dinon ja Jepen kanssa sikalaan Annien jäädessä navetalle. Mittasin annoksia kärryille. Olin juuri mättämässä haketta langanlaihoille kirkuille kuvatuksille kun don Miro harppoi paikalle. - Mitenkäs menee? Don Miro karjui yrittäen voittaa sikojen huudon. - Ihan tavallisesti. Doja on vähän hermostunut, olisikohan ukkosta ilmassa. Rolf jäi metsään. - Kylläpähän aikanaan kotiintuu. Muuten, voisit pitää lomaa ja käydä vaikka kotonasi. Don Miro sanoi, vielä oudompaa kuin sikalatar kastus. Kolmeen vuoteen olin kerran lähtenyt viikon lomalle ja silloinkin Don Miro marisi ja soitteli parin päivän päästä takaisin, kun vuohet olivat karanneet. Yleensä jo vapaapäivän pyytäminen sai ukon jurisemaan. - Ei onnistu. Porukat lähtivät Espanjaan puoleksi vuodeksi ja vuokrasivat talonsa jollekin. Ei ole paikkaa mihin mennä. - Kokeile hotellia. Valitse paikka, Minä maksan. Ähkäisin ällistyksestä. Nyt oli todella jotakin merkillistä tekeillä. Aamulla oli pari kanikoppia tyhjennetty ja varastovajan ovi retkotti selällään. Luulin Rolfin tehneen pahojaan ja ovihan voi unohtua auki keltä vaan. Muistin myös Rogerin lennelleen kopterillaan ympäriinsä ennen lahden yli suunnistusta ja don Miro oli heittänyt lenkkiä puunlatvoja hipoen tullessaan, mutta tämä oli kummallisuus kolmanteen potenssiin. - Mitä on tekeillä? Onko sulta päässyt karkuun joku otus viime yön sähkökatkon aikaan? Kysyin, katsoen tiukasti Don Miroa. - No jaa, yksi sika... - Sitä vartenhan minä olen täällä, ja taatusti tottuneempi ottamaan karanneita sikoja kiinni kuin sinä tai Roger. Ei sitä possuakaan ainakaan kopterilla löydetä. Siat ma-kaavat mutakuopissa näin helteellä,

ja ne otukset osaavat myös piiloutua. Vihellän Rolfin ja otan sangon sapuskaa mukaan. - Tuota, tämä ei ole aivan tavallinen sika... - Eihän täällä ole tavallisia kuin siitosemakot. - Tämä on vähän vielä erikoisempi. Työtapaturma, voisi kai sanoa. Älä mene metsään, ja sano sama muillekin. Siivotkaa vaikka varastot. Niin ja tule hakemaan pistooli, kaiken varalta. - Mitä sinä olet risteyttänyt, tiikerin ja villisian vai? - Ehkä vieläkin pahempaa... Don Miro teki geneettisiä kokeiluita. Paras tulos oli nelikinkku, sika jonka lapalihat kasvoivat takakinkun kokoon. Se tyyppi oli ehkä piankin maailmalle myytävissä. Hampaattomatkin vaikuttivat lupaavilta. Tosin purimia vielä pullahteli sinne ja tänne, mutta noin puolet oli pehmeäsuisia. Ruokinnan kanssa vain oli hieman ongelmia. Jauhovellillä possut kasvoivat, mutta karkearehut eivät oikein onnistuneet. Eikä edes sahajauhut Tosin, Ei ne rehuksi kelvanneet hammaspossuillekaan. Osalle hoidokeistani oli siirretty lampaiden villageeni. Tarkoitus oli että karvapossu tuottaisi myös villaa ja turkisnahkaa ja tarkenisi ulkona talvellakin. (Tulos, söpöjä, mutta ympärivuotiseen ulkoiluun sopimattomia) Pari porsasta selvisi hengissä hangessa, mutta kahdeksan paleltui. Aito villasika pärjäsi paremmin, mutta se mokoma ei porsinut kuin neljä tai viisi nassua kerran vuodessa, kun tavallinen emakko lykki maailmaan tusinan porsasta kahdesti vuodessa. Ominaisuuksia yritettiin yhdistää Tulos, kolme kaljua potsia. Tuotevalikoimaamme kuului myös sika joille oli saatu kasvamaan neljäkymmentä kylkiluuta kyljys-tuot-annon lisäämiseksi. Pötkön pahin puoli oli se, ettei otus jaksanut seisoa vaan hankki nahkaansa makuuhaavoja jotka tulehtuneina pilasivat lihaa ja ruokinta oli hidasta. Kaikki viisi piti syöttää yksitellen tuttiämpäristä, muuten otukset kaatoivat sankonsa ja kaukalolle ne eivät pystyneet könyämään. Lisäksi venytys piti tehdä mikroskoopissa alkio kerrallaan, mutta kunhan jalkoja vahvistetaan ja kylkiluut saadaan periytyviksi, niin hitti siitä tulee, uskoisin, ellei eläinsuojelu ehdi väliin sitä ennen. Samaa voi sanoa rehunsäästöpossusta. Otukset joihin oli lisätty vuohien, kanien tai hirvien geenejä jotta ne sulattaisivat haketta ja heinää viljan tavoin, eivät menestyneet. Porsaat elivät imetysajan ja kuolivat vieroituksen jälkeen nälkään päivissä tai viikoissa, ruokinnasta riippuen, tähän mennessä jokainen. Joka erästä ruokittiin kaksi porsasta normaalilla sianruualla, jotta selviäsi, onko syy hengenlähtöön geneeissä vai rehussa. Tähän mennessä sahajauhossa on ollut syy. Pottua ja ohraa saaneet kasvavat ihan hyvin ja hirvisiassa maistuu vahva riistan aromi. Kannattaisi olltta tuotantoi, ehkä. Don Miro ei luovuttanut. Hän näki unta neljä kinkkua ja viisikymmentä kyljystä tuottavasta hangessa tarkenevasta siasta joka söisi sahanpurua, ilman hampaita. Eräs tutkimuslinja koetti saada sikoja nukkumaan kuin murmelin. Olisi valtava säästö jos possut pötköttäisivät horroksessa puolet ajastaan jolloin elikot voitaisiin pinota kuin halot hyllylle. Tuloksia haettiin ympäremällä sian alkiohin toisten otusten geenejä tai lisättiin tai vähennettiin entsyymien ja proteiinien tuottoa, sun muuta. Säädot vaativat hiomista. Vain kokeilu selvitti, että mitä tapahtui, kun joku geeni sammutettiin tai aktivoitiin eri kehitysvaiheessa tai mitä aivojen välittäjäaineiden suhteiden muutos tuotti tulokseksi. Oli ollut niin uninen pahnue, että se nukkui itsensä hengiltä kun ei herännyt syömään. Oli possuja jotka hyökkivät raivona kaiken kimppuun ja viikossa tappoivat toisensa. Viimeinen hakkasi päänsä puhki seinää vasten. Nämä otukset olin nähnyt. Hurjimmat aikaansaannokset olivat kaiketi piilossa hallissa. Oli oikeastaan hankala keksiä, millaisen otuksen kaverukset olivat päästäneet karkuun. Ehkä se oli saanut myrkyhampaat vaikka oli tarkoitus antaa käärmeen kylkiluut, niin tai ehkä otuksella siilin piikit ja päästäisen ruokahalu. Don Miro kiemurteli ainakin henkisesti ja rupesi selittelemään: - No, tuota sattui pieni erehdys. Tarkoituksena on, kuten tiedät, tehdä hampaaton sika, Säästyisi työtä kun kulmahampaita ei tarvitsisi katkoa ja ilman hampaita ei olisi hännänpurentaa, mikä on iso ongelma monissa sikaloissa. Hampaaton sika olisi myös turvallinen. Tiedäthän, äitini kuoli sianpuremasta samaansa verenmyrkytykseen? - Jes, hampaaton sika olisi tosi kiva. sanoin

sydämeni pohjasta sillä sääreni ja käsivarteni oli koristeltu joukolla sianhampaiden jälkiä. - No, niin, ihmisellehän hampaat kasvaa vasta kuukausia syntymän jälkeen ja siat kasvatusaika on puoli vuotta, joten ihmishampainen sika olisi käytännössä hampaaton ja emakoillakin olisi huomattavasti heikommat hampaat kuin nykyisin. No, kai tiedät että jotkut naiset haluavat abortin ja... Olen tallettanut sikiön soluja ja siirtänyt ihmisgeenejä sian alkioihin ja hampaaton sika on melko lähellä onnistumista. Kuten tiedät muutamia hampaattomia tai pienihampaisia sikoja on jo syntynyt. - Kyllä, ja ne ovat helppoja hoitaa, eivät tosin syö haketta mutta keitetyn perunan ja jauhon kohdalla rehuhyötysuhde on hyvä. - Puurehun vuoro tulee, kunhan selluloosan sulatusongelma on ratkaistu. Niin, kuten sanoin, sattui moka. Yhden alkion geenit aktivoitiin väärin ja siitä tuli liian ihmismäinen. Siis, jos asia tulisi julki, niin tämän paikan loppu olisi käsillä ja työni sairaalassa samaten. - Niin varmasti. Paikalle ryntäisi eläinsuojelijat ja koko tutkimustyö leviäsi pitkin lehdistöä hyödyttämättä muuta kuin sensaation nälkäisiä reporttereita. Kasveista ei kukaan nostaisi mölyä, vaikka sitten pihvitomaatti olisi todella lihan kaltainen eikä vain nimeltään tai miten olisi herneet ilman pieruvaivoja? Eläinproteiinia kasveihin? - Ehkä.. ehkä jos siat ajautuvat umpikujaan. Uusi tutkimuslinja tämän lisäksi... ehkä. Mutta se karkuri on otettava ensin kiinni. Ehkä sittenkin voit auttaa. Ehkä pääset hirvellä tarpeeksi lähelle ja voit ampua sen. Eikä mitään nukutusnuolia vaan dumdumilla. Ota kivääri. Äläkä puhu pojille mitään. Ymmärsin käskyn. Roisto ja laitton pakolainen saattaisivat intoutua kiristämään. Sian sekasikiöt eivät ehkä juippien mielikuvitusta vielä hetkautaneet, mutta nyt saattoi olla käsillä sellainen otus että se sytyttäisi heikonkin mielikuvituksen, tai pelästyttäisi juipit juoksemaan. Nukutus kivääri oli tuttu ase. Villisiasta ei otettu verikoetta eikä tehty tiineystarkastusta ilman tälliä. Eikä metsätarhan nassetkaan olleet helppoja käskyttäviä. Siemennystä varten oli emakko oli tainnutettava. Samoin, jos porsinta haluttiin valvotusti, oli emakko pyydystettävä kuin villiotus ainakin ja sitten lukittava häkkiinsä. Lupasin hoitaa osuuteni ja päätin pitää varani. Yö sujui hiljaisesti. Menin keittiöön Rolf jaloissa kieppuen. Emma veteli sikeitä, tietty, mutta Jeppe ja Dino lappoivat kitaansa myslää, juustoa, paahtoleipää, marmeladia, makkaroita ja kahvia. Otin kupillisen kahvia ja kävin leikkomassa muutaman tukevan siivun paahtopaistista ja nakkasin Rolfille kunnon kimpaleen sisäfilettä. Tässä talossa koirallekin riitti silkkää lihaa eikä vain luita, sillä koesiat myös koesyötiin, ellei viety eräälle turkistarhalle valmiiksi jauhettuina. Huomasin että Annie aamuvirkku puuttui. Anniesta oli aina harmia. Eukko nousi ylös ennen lintuja ja tapasi vaellella pitkin saarta katselemassa kasteen kuivumista. Sattui aika usein että sain aloittaa päiväni etsimällä Annien jostain rannalta aaltoja kuuntelemasta ja patisella hänet töihinsä. - Annie lähti tanssimaan auringolle. Dino hihitti kysymykselleni. - Sanoinhan että on pysyttävä pihassa, koska iso susi on päässyt labrasta karkuun. En tiennyt oliko karannut otus karhu vai susi, mutta sikaa täällä ei pelätty, joten paras sanoa muuta. - Vetäkää tikulla, kumpi lypsää, kumpi ruokkii. Minä käyn hakemassa Annien. Ja sitten kun ehditte, niin tehkää hakettaa niistä eilisistä kaisloista, kaikkien hienointa laatua. Määräsin työt ja lähdin etsimään kulkuria. Toivoin löytäväni Annien ennenkuin labran hirviö söisi akan suihin. Kuollut tai pahoin loukkaantunut muori tietäisi paperityötä ja selvityksiä kelan suuntaan. Hirvilehmä huitoi korviaan muttei vastustanut satuloimis-ta, ihmetteli vain varhaista hetkeä. Hirvi lönytti vetävin askelin tuttua polkua ja kahmi kulkiessaan oksia polunvarren puskiasta. Annie oli suurinpiirtein siellä missä oletin hänen olevankin. Seisautin hirven ja sitaisin oksat leppään. Annie istui viisi metriä rannasta olevalla kivellä tuijotellen auringon-nousun suuntaan. - Hei siellä, Annie, tulisitko jo antamaan ruokaa possuille? Huikkasin mahdollisimman rauhallisesta. Samassa katseeni osui ranta-hiekalla oleviin jälkiin. Sorkankuvat erottuivat selvästi kosteasta hiekasta, samoin kämmentä muistuttavat painallukset. Jäljissä oli jotain outoa. Ne olivat kumman syvät ja kulkivat

rivissä sorkanjälkien kanssa, melkein kuin käsillään kävellyt tyyppi olisi taluttanut kaksijalkaista sikaa. Annie tuli kun kyykistelin inkkaria leikkimässä. - Se meni tuonne. Annie sanoi osoittaen tiheää pensaikkoa. - Mikä meni? - Sika. - Millainen sika? - Melko iso ja se itki mennessään. Puhumisen aikana Rolf oli kierrellyt ympäriinsä. En muistanut koko koiraa ennenkuin kamala metakka pusikosta muistutti sekä sian että koiran olemassaolosta. Kirkuna, haukunta ja karjahdukset saivat jalkoihini vauhtia. Rymistelin pusikkoon ja jäin ällistyneenä katso-maan tappelua. Rolf hyppi ja haukkui hampaat irvessä sian edessä. Ei siinä mitään. Mutta sikapa istui pakaroillaan ja huiatoi koiraa karahkalla samalla kun sen lyhytkärsäisestä ihmisnaaman irvikuvasta kuului aivan sika-mainen kirkuna. Sika huomasi minut ja heitti karahkan rynnäten nelin-kontin pakoon, mutta Rolf kiepahti heti eteen ja kävi päälle. Sika heitti koiran ilmaan, ei kärsällä kuten sika, vaan etujaloilla. - Rolf, takaisin. Seis! Kiljuin itsekin. Anniekin oli tullut perään ja katseli suu naurussa ottelua. Rolf perääntyi nilkuttaen. Sika vilisti karkuun, mutta tiesin ettei se pääsisi saaresta minnekään. Rolfin itseluottamus oli saanut kolhuja, mutta tiesin että koira lähtisi otuksen jäljille vähäisellä usutuksella. Nyt oli kui-tenkin viisainta palata huvilalle hakemaan tarvikkeita. Käskin Annien tuoda koiran. Itse hyppäsin ratsaille ja hoputin hirven raviin. Saavutin sian uudestaan pari tuntia myöhemmin, kiitos Rolfin tarkan vainun ja tappelussa antamien haavojen. Siasta oli valunut tipottain verta joten jälkeä oli kohtuullisen helppo seurata vaikka mokoma outo otus olikin yrittänyt sitoa haavojaan suurilla lehdillä! Sika oli piiloutunut, kuten arvata saattoi, suohon, joka oli syntynyt lähteestä lirisevästä vedestä ja kerääntynyt kalliopainanteeseen ennenkuin norui loivaa rinnettä rantatasanteelle missä kasvoi miestä korkeampaa rytiä, honteloita pajuja ja muutama lepänräippäkin jotka saivat länsituulella suolaista vettä juurilleen. Sika porskutti pakoon. Rolf yritti perään, mutta vierasti upottavaa rahkasammalta. Dojaa se ei pidäteltyt. Suon elukkana hirvi pineli perässä. Saavutin sian juuri kun se ehti puolen hehtaarin hetteikön yli ja aikoi piiloutua kuusten suojiin. Lasso putosi kuin unelma, suoraan kaulaan. Riuhtaisin köydestä samalla kun potkaisin Dojaa, niin että se kääntyi takaisin suolle päin. Rolf haukkui ja kiersi hetteen laitaa. Arvelin että hurttia olisi muutamassa minuutissa paikalla. Sika, sen sijaan että olisi yrittänyt pakoon, kääntyi päin ja kiskoi etusorkillaan köyttä löysemmälle. - Seis, pysy paikallasi, karjaisin, kiristin nuoraa ja tavoittelin pistoolia saappaanvarresta. - Armahda minua, anna minun mennä! kitisi sika ja ällistyin niin että köysi lipsahti käsistäni. Puhuva sika! Se Don Miron kokoelmasta oli vielä puuttunutkin. Siis siksi oli käsketty ampua heti nähdessä. - Mikä sinä oikein olet? Kysyin tuijottaen pakenevan saparon suuntaan. Sika oli kiskaissut päänsä pois silmukasta ja livistänyt uudestaan. No, nyt tiesin, millaista jahtasin. Pyydystäisin sen kyllä, mutta en ainakaan ihan heti palauttaisi sitä labraan. Aloin saada tarpeekseni Mirace oy:n kokeista. Tuo Nasu saisi olla se kanki jolla vääntäisin tutkimussuunnan kasvikuuntaan päin. Viiden työvuoteni aikana vain nelikinkku oli edes jossain määrin kehittynyt ja jatkuvat kuolevien sikojen katselu alkoi kyllästä. Olihan Mirace oy:n varastoissa koko joukko kummallisuuksia, joista joku juorulehti olisi yhden palkkion maksanut, mutta mistäs meikälikka sitten olisi leipänsä repinyt. Pelkällä peruskoululla ei näillä näkymin töitä ollut tarjolla ja saarella oli ylipäättään varsin loikoisat olot. Viitisen tuntia päivässä töitä, kolme komennettavaa ja täys ylläpito telkkaria myöten sekä oikeus ostella lähikaupungin marketeista jokseenkin mitä mieli teki. Käänsin hirven kotia kohti. Köysi ei riittänyt nassulle. Oli sittenkin otettava pyssy mukaan, mutta ottaisin nukutusaseen, en tappavaa. Suoritin aamupäivän askareet ja satuloin sitten Dojan toistamiseen. Taskuuni oli varannut rauhoitusruiskun ja sähköpiiskan saappaanvarteen. Köyden kiepitiin satulannuppiin kuin cowboy ainakin. Vislasin koiralle ja laukkuutin metsään. - Rolf, etsi se maailmanlopun otus. Etsi! Sika istui kaulaansa myöten mudassa lahdenpoukamassa ruokojen ja osmankäämien seassa. Siis

normaalia sikamaista käytöstä. Helikopterista otusta tuskin olisi näkynyt, mutta Rolfin tarkkaa kuonoa se ei silti mutaankaan pystynyt piiloutumaan. Vappunaamaria muistuttava naama-värkki kääntyi suuntaani ja mustan ravan peittämä ruho ponnahti yllättävän ketterästi rapakosta. Onneksi hirvi ei vierasta hetteikköjä, joten Doja porskutti arvelematta perään. Sika loikki minkä voi, mutta hirven jalat olivat pitemmät. Ruovikko lakosi takaa-ajon alta ja hetkessä sain heitettyä köyden otuksen kaulaan. Doja kiepahti ympäri ja kaatoi kirkuvan otuksen. Hirvilehmä oli selvästi levoton. Se veti sian nurin viisi tai kuusi kertaa, mutta onnistuin rauhoit-tamaan hirven ja käskin sikaa tukkimaan kitansa. - KviiUiii, Tapa minut, mutta älä vie takaisin. Miä en tahdoo uuuiii! Sika puhui ja kirkui vuorotellen. - Mikä sinä olet? Kysyin, vaikka tuntui hassulta jutella liki parisataa kiloisen emakon kanssa, emakon jolla oli ihmisen otsa, sian kärsä, ihmisen suu, etujaloissa kämmenen tapaiset lihaslätyskät jotka päät-tyivät kahteen lyhyeen sormeen joissa oli suuret kynnet ja kyntyset olivat muuttuneet peukal-oiksi, siis kaiken kaikkiaan varsin tarttumakelpoiset pihtikäpälät. Lisäksi oli ylimmät nännit suurentu-neet liki naisen rinnan kokois-iksi, muut tissit olivat porsimattoman emakon pientä kokoa. - Sano, mikä olet tai vien takaisin. - En tiedä, kiikv, naisihminen, en tiedä. Se paha miesihminen pistelee ja leikkelee ja antaa myrkkynuokaa. Minä en tahdo takaisiin kiuihuii, minä kuolen minä tapan... - Kita kiinni. Sikanassu oli niin outo, että tätä piti tuumia kunnolla. Ehkä juttelisin herrojen kanssa palautuksesta tai ehkä sittenkin avittaisin otuksen portista ulos ja heittäisi suuremman Herran haltuun. Saarella piilopaikat olivat vähissä. Muistin kumminkin, että jossain tämän viidakon toisella laidalla, missä puro laski mereen, oli kalastajatorpan palaneet rakennukset ja venevaja vielä puoliksi pystyssä. - Kuules Nasu, on yksi paikka missä voit odottaa sopivaa hetkeä. Et voi heti lähteä. Pitää tehdä suunnitelma. Siihen menee jonkin verran aikaa mutta tiedän paikan jossa voit olla sen aikaa kun keksin, miten autan. Sitten vien sinut mantereelle, tuonne missä on maata niin, ettei vesi tule vastaan vaikka ikäsi loppuun juoksisit - Sopii, hyvä naisihminen, sopii - Minun nimeni on pomo, sanoin, kaiken varalta sillä jos Don Miro löytäisi otuksen ja se kielisi tästä, voisi pomoksi itseään nimittävä naisihminen olla myös Emma tai vaikka Henrietta joka harrasti ratsastusta silloin kun tuli Rogeria viihdyttämään. Veden puolelta katto ja seinät olivat lyykähtäneet, maapuolella lapetta oli jonkin verran pystyssä. Vanha venekin lojui lahonneita lehtiä puolillaan teljojensa päällä. Röttelössä oli hieman kuivaa tilaa lappeen alla ja paljon mutaista liejua veden puolella. Rotisko, joka tuskin olisi kelvannut piiloksi edes kuolemantuomiota pakenevalle ihmiselle, oli Nasun mielestä parasta mitä oli koskaan nähnyt. Eipä siis paljoa tarvittu labrakarsinan voittamiseen. Osmankäämin juuret ja voikukat kelpasivat ruuaksi. Nasu nappasi yhden sammakonkin kiinni ja lussutti mahaansa hyvällä halulla. Kyllä sika luonnossa kesän pärjää. Mietin, mitä tekisin. Päätin viedä otuksen ja ongelman biologian opettajalleni. Tuo liki erakoksi muuttunut eläkeläisope saisi ratkaista tämän pulman. Olihan hänen syytään, että kiinnostuin elikoista ja luonnon monimuotoisuudesta. ja vastasin ilmoitukseen jossa haettiin hoitajaa geenipankin eläimille. No, Nasussa olisi monimuotoisuutta aivan tarpeeksi. Ja olisihan siitä ehkä apuakin liki seitsenkymppiselle muorille, kun näytti osaavan etusillaan jotain tehdä. Onnekseni olin pitänyt laiskaa yhtettä opettajaan, satunnainen soitto suilloin tällöin ja pari kolme kylästelykäyntiä siinä sivussa. Aloitin valmistelut torstaina, jolloin oli mun kaupunkipäiväni. Soitin opelle varoituksen, että toisin vähän muotopuolen vieraan seuraavan vapaan viikonloppuni aikaan ja pyysin rouva biologia tulemaan Miracen laiturille autollaan. Ulkoa kuuluva mekkala herätti kesken aamun yön tuntien. Lehmä mölisi ja ulkosiat kiljuivat ja vuohikin määki. Rof syöksyili elukoiden joukossa haukkuen hulluna. Juoksin ulos ja Emma törmäsi takaa vierelle. Seisahduimme säikähtäneinä. Labra oli tulessa, molemmista päädyistään. Navetan ikkunoista kuumotti lieskoja. Tarhat oli avattu ja elikoita ryntäili sikin sokin pitkin pihamaata. Jokin otus

konkkasi kolmella jalalla sikalaa kohti. Huomasin sivukuvasta, että ilmassa olevassa etusessa riippui kanisteri, ilmeisesti ruohonleikkurin bensapönttö. Nasu oli kyllästynyt odot-tamaan ja oli saanut jostain, kai kalustovajasta sorkkiinsa bensaa ja tulitikkuja. Lido syöksyi vaahtosammuttaja kourassaan labran suuntaan, huomasi eläimellisen pyromaenin ja teki täyskäänöksen. - Pyssy, Lido huusi rynnäten toista sisäänkäyntiä kohti. Miron huoneissa oli kivääri. Nasu huomasi hänet ja pudotti soihdun. Sikamaisen nopeasti se ryntäsi neljällä jalalla Lidoa kohti, tavoitti hänet puolivälissä pihaa ja kaatoi alleen. Kynsien ja purren otus tarrautui laboranttiin, riepotti häntä pitkin nurmikkoa ja joko kuristi tai puri hengettömäksi. Syöksyin varaston seinälle, tempasin hanan täysille ja lähdin juoksettamaan sylkevää muovikäärmettä kohti tappelupaikkaa. Paloa ei saisi käsipelin sammumaan mutta kiihtyneen elikon tunteet ehkä jäähtyisivät. Karjuin Annieta avuksi, mutta muori vain kipitteli hihkuen sinne tänne ja yritti elikoita kiinni. Emma hyppäsi traktoriin ja ajoi sen kauemmas palopaikalta ja törmäsi yhteen sikaan. Miehet seisoivat suut ammollaan ällistellen keltaisenpunaisia lieskoja eivätkä saaneet koipiaan min-nekään pirtin rappusilta.. Dino vikisi kädet silmillään. Tiesin, että jätkällä oli pahoja paloarpia kropassaan ja kauhu avotulta kohtaan, ei kestänyt edes kyntteliä pöydällä. - Soittakaa palokunta. Karjuon jollekin. Dino havahtui ja säntäsi metsään vauhdilla joka olisi jättänyt Vireeninkin toiseksi. Nasu ryntäsi pitelemättömällä päättäväsyydellä sikalaa kohti ja sai riuhtaistua päätyoven auki. Kohta sieltä nelisti, nilkutti tai koikkelehti sekalaisia sikoja ulos. Nasu joukon keskellä, talikkoa piiskana käytellen. En yllätynyt kun savu ja liekit alkoivat näkyä sikalan ovesta. Kirkuna kertoi, että muutamasta pötköstä ja muusta liikuntakyvyttömästä tulisi paistia lähiaikoina. Nasu oli päättänyt polttaa koko huushollin. Ymmärsin sitä. Se oli huomattavasti älykkäämpi kuin kolmivuotias kakara, vaikkei ehkä saanut aina ajatuksiaan sanoiksi. Tulipalo sai aikaan pahinta vahinkoa, ja vahinkoa otus halusi tehdä mahdollisimman paljon. Don Miro saapui kun tulipalo oli muhkeimmillaan. Kiukku leimusi liekkejäkin korkeammalle, kun professori arvonsa unohtaen runtäsi kopterista suoraan kohti labraa. Sain hänen nutustaan kiinni ja kohta tuli myös Emma avuksi pitelemään herraa joka takoi maata nyrkeillään ja halusi pelastaa muistiinpanonsa. Meidän kolmen painiessa kasassa ryntäsi seuraamme jokin possulta haiseva, joka iski lankunpätkällä Don Miroa päähän. Samasta hiiltyneestä kakkosnelosta sai myös Emman, mutta vain tainnuttavan tälle. Minut sika säästi ja ryhtyi lyömään Don Miroa kuin vierasta sikaaj, sallit-takoon sanoa. Niin, ettei ne hampaattomakaan siat aivan vaarattomia ole, mutisin mielessäni ja kirosin Nasun hätäilyä. Olisipa sika malttanut mielensä puolen viikkoa vielä, niin olisi päässyt kolhuitta pakoon. - Lopeta, raadon hakkaaminen on vain voimien tuhlausta. Painu pusikkoon, kohta tänne tulee palokuntaa ja poliisia! Kiljuin Nasulle. Don Miroa enää saisi mikään henkiin tässä maassa. Oli pelastettava se, mitä pelastetavissa oli. Könysin pystyyn ja karjuin: - Annie, aja siat metsään. Jeppe, tänne ja heti. - Mitä tehdään? jostain Andeilta tai Aasiasta kotoisin oleva kaveri kysyi. Vuosien mittaan olin vakiinnuttanut asemani äijien pomona, niin etteivät enää yrittäneet joutavaa kukkoilua vaan tottelivat. - Kannetaan Don Miro tuohon romahtaneeseen päätyyn ja nostetaan muutama hiiltynyt hirsi päälle! Muuten on liikaa selittämistä. Ja sitten, häivy hemmettiin, poliisit tulee kohta. Emma, sano sinäkin, että don Miro jäi sortuvan seinän alle. Eikä sanaakaan siitä epäotuksesta! Liikettä koipiin. Komensin. Emmakin vain nyökkäsi ja raahusti käskyjeni mukaan. Nostimme ruhjotun ruumiin hiilloskasan vierelle ja kankesimme pari seinän-palaa päälle ja sitten kiskoimme ruumiin taas syrjään, nyt raskaasti raahaten. Don Miro oli verinen ja nokinen ja tekokuituiset vaatteet sulivat hänen ruhoonsa kiinni lemuten karmeasti. Tulipalo oli näkynyt lahden yli kuin majakka mantereen puolen taajamaan ja sieltä oli hälytetty viestiä eteenpäin. Palolaitoksen yksiköt olivat vihdoinkin keksineet takavarikoida veneseuran

purtiloita ja seilasivat moottorit raikuen kohti rantaamme. Ensinnä ehti kumminkin poliisivene ja viisi komissaariusta seuraksemme. Sitten rantautui lääkäriporukkaa. - Professori jäi putoavan katon alle kun yritti pelastaa papereitaan. Me kiskottiin hänet syrjään mutta henkeä ei tunnu olevan. Puuskutin ja horjuin, hieman enemmän kuin olisi ollut tarpeenkaan. Emma yritti muka antaa tekohengitystä vaikka olisi kai itsekin henkeä tarvinnut. Lääkäri ainakin otti eukon hoiviinsa. - Täällä on toinenkin kuollut. Kuka? - Laborantti Lido, pillastunut sika kävi hänen kimppuunsa. Selitys oli uskottava selitys, sillä toinen pillas-tunut sika, villikarju Adonis syöksyi kuin veturi pitkin pihaa ja kaatoi ohimennen palomiehen ja puraisi toista joka oli vetämässä rannasta letkua liekkien suuntaan. Villisikojen lisäksi muutkin possut kaahasivat villeinä eikä hullu lehmä ja pillastunut hirvi kaiken keskellä tilannetta ainakaan rauhoittanut. Toivottavasti kukaan ei hoksinut hirvenkin kuuluvan kesyihin vaan yleisessä hässäkässä huomio menisi ohi. Poliisi tse joutui väistämään yhtä emakkoa ja sai tällin pukilta. Roger tuli keskelle hyöriinää laskeutuen kopterillaan melkein to-verinsa ruumiin päälle. Menin Rogerin luokse kopterin ohjaamoon ker-tomaan tilanteen. - Missä se hirviö on? - Jossain pusikossa. Ei se saarelta minnekään pääse. - Se on tapettava! - Joo, mutta kerro ensin, miten minun ja muiden käy? - Jatkatte kuten tähänkin asti. Rakennan kaiken uudestaan ja kasvatan vielä sellai-sen sian että... - Mitähän jos unohtaisit siat ja siirtyisit kasvipuolelle. Rehut eivät ainakaan juokse ympäriinsä sytyttämässä tulipaloja ja pieksä-mässä luojiaan hengiltä. Kokeile vaikka saisitko viinimarjoista suoraan viiniä ilman hiivan kanssa läträystä tai voikukasta kunnan ruokaa. Tosi tehotuotantoa ja ratkaisu nälänhätään, mitä tuumaat? Puheeni oli jatkoa sille, mitä olin jo alkanut mainostaa Mirolle, sillä mittani alkoi täynnä kärsivistä elikoista. No, kävihän se näinkin. - No jaa... tuossa taitaa olla ideaa. Mutta entä se sikahirviö - Minä pidän siitä huolen jos sinä huolehdit että palkanmaksu jatkuu. - Kiinni veti. Ei Roger hullumpi tyyppi ollut. Antoi jopa sanella työehdotkin uusiksi. Ja toimitti mulle nettiyhteydet. Suuren mekkalan jälkeen, tilanteen rauhoituttua palasin opettajani helmukseen, kerroin koko jutun ja järjestin tapaamisen. Ensin ope vähän pelkäsi puhuvaa possua mutta kymmenen minuutin jälkeen hän antoi otuksen kavuta patrollinsa takapenkille. Nasukin oli tyytyväinen vanhan biologian opettajan kotiapulaisena . (Otus oli kivasti saatavilla, jos Rogerille olisi tarvis muistutella käytöstavoista tai työehdoista.) Elämä muuttui kivaksi, kun ei tarvinnut katsella kituvia sikoja. Meillä oli saarella kaikkea, mitä tarvittiin. Ja tosi upeat maisemat ja kämppä kaikilla mukavuuksilla, automaattisesta pölynimurista alkaen. Sikoja meillä yhäkin on, niitä geenipankin kantakirjapossuja. Ja sen verran tavallisia nassuja, ettei ruokatottumuksia tarvitse muuttaa, kun ammattiteurastaja käy kerran kuussa tekemässä lisää kinkkua ja kyljystä pakkaseen pantavaksi ja pannuun heitettäväksi. Niitä prosenttipitoisia viinimarjoja tosin saadaan vielä jokunen vuosi odottaa.